

Myšlenka křížových výprav zůstává ve 14. století stále živá. Po pádu Akkry roku 1291 nicméně historici v otázce přijetí kříže konstatují většinou jen pokračování ideálu. Projekty, výzvy a následné pokusy o křížová tažení do Orientu, podporované papežským stolcem a za účasti korunovaných hlav, se během 14. století proměňují ve "falešné" kruciáty. "Svatá výprava do zámorí" ztrácí svůj původní cíl - dobýt Jeruzalém.

V době, kdy se nadšení pro křižácké ideály nenávratně přesouvá už jen na stránky příběhů z kronik, nachází myšlenka na záchranu Svatých míst horlivého obhájce a neúnavného propagátora ve Philippovi de Mézieres (1327-1405). Zasažen žalostným stavem Svatého města, přijal Boží poslání a rozhodl se svou životní a profesní dráhu cele zasvětit realizaci křížového tažení. Jeho literární vzdělanost, vojenské zkušenosti a diplomatické schopnosti mu otevřely cestu ke dvorům králů i papežů, kteří na jeho křižácké výzvy reagovali s větší či menší otevřeností a ochotou.

Jedinečnost, hodnota a význam Philippovy alegorické skladby *Songe du Vieil Pelerin* (Sen Starého Poutníka, 1389)¹ pro literaturu stejně jako pro historiografii či historickou antropologii spočívají v reflexi autorových vlastních zážitků a zkušeností. Sen jako alegorická vize putování s politickým, moralizujícím a propagačním posláním sice navazuje na současné literární trendy, avšak překračuje hranice jisté literární uniformity a podává nám osobité svědectví o dějinných událostech a myšlenkovém vývoji doby.